Вмирають поети,
Лишаються вдови,
Втікають Пегаси –
Порожнє сідло.
Лишають на щастя
Маленьку підкову,
Немов недописану
Літеру "О"...

Лишаються вдови
Між холоду літер,
Скупих телеграм
І пекучих безсонь.
Кружля над судьбою
Самотності вітер,
Навік погасивши
Живильний вогонь.

О, як же натхненно
І як терпеливо
Були вони жрицями
Цього вогню!..
Всі бачили тільки
Поезії диво,
Вони ж їй себе
Віддавали по дню.

О, як вони вміли
Чекать і мовчати,
Від протягів часу
Вогонь берегти.
Усе розуміти –
Не все помічати

І все до краплиночки
В серці нести.

Лишаються вдови.
Стихають промови,
Лиш рими нетлінні
Летять звідусіль...
І цокають, цокають
Часу підкови –
У скронях,
У серці,
В чутливій сльозі...